

Питання військового врегулювання в міжнародного публічного права є досить гострим та потребує негайного вирішення. Головною причиною збройних конфліктів взагалі є тероризм. Якщо раніше під воєнним конфліктом вважалося збройне протистояння двох чи декількох держав, то на цьому етапі розвитку суспільства саме тероризм становить найбільшу загрозу світовій спільноті. Приклад: для Бен Ладена Афганістан був лише тимчасовим пристановищем, а не скільки-небудь серйозною військовою силою і точкою опори, тому що нинішні війни – це війни не держав, а суспільств, де меншою мірою використовуються ракети, а більшою – терористи-камікадзе, тобто зброя, доступна для будь-якої громадської організації [2, с. 20].

Проблемою є саме те, що врегулювання міжнародними організаціями чи країнами країни-агресора не завжди є ефективним, бо країна-агресор не завжди визнає себе винною у терористичних операціях.

Зрештою, треба згадати про збройні втручання в справи інших держав. Звичайно, діяльність миротворчих сил, що вводяться на прохання самих зацікавлених держав або на підставі рішень Ради Безпеки для підтримання миру чи для примусу до миру, не викликає заперечень. Не викликає заперечень діяльність збройних сил, наприклад, для відновлення державності й суверенітету Кувейту. Але варварські бомбардування мирних об'єктів Югославії, що були санкціоновані НАТО, викликали осуд великої частини світового співтовариства [3, с. 144].

Отже, можна зробити висновок, що на сучасному етапі розвитку суспільства існує інструмент організації та регулювання людського суспільства, що забезпечує мир та безпеку, міжнародне економічне, торгове, гуманітарне співтовариство, саме таким інструментом і є міжнародне право. Але навіть такий інструмент реалізації прав не є завжди ефективним. Проблеми міжнародного співтовариства виникають як в економічній сфері, наприклад у наданні економічної допомоги, так і у сфері екології планети загалом, та й у сфері безпеки [4, с. 75].

Але суспільство намагається вирішувати певну проблематику демократичними шляхами та намагається знаходити адекватні рішення щодо держав-правопорушниць.

Тому саме для ефективної боротьби з прогалинами в міжнародному публічному праві та вирішенні низки проблем, що перешкоджають успішному функціонуванню світового співтовариства, загрожують безпеці кожної з держав, потрібно удосконалити систему права, створюючи більш дієві методи у боротьбі з порушниками міжнародного порядку.

Список використаних джерел

1. Пронюк Н. В. Сучасне міжнародне право : навч. посіб. Вид. 2-ге., змін. та допов. Київ : КНТ, 2013. 218 с.
2. Антонович М. Відповідальність держави та особи в міжнародному праві. *Український Часопис Міжнародного Права*. 2012. № 12. С. 20.
3. Жукорська Я. М. Відповідальність міжнародних організацій за порушення міжнародно-правових зобов'язань: сучасний стан. *Часопис Київського університету права*. 2013. № 2. С. 144–145.
4. Мохончук С. М. Міжнародна регламентація відповідальності за злочини проти миру та безпеки людства. *Юрист України*. 2012. № 1/2. С. 75.

Тищенко Ірина Олександрівна

доцент кафедри загальноправових дисциплін,
кандидат юридичних наук, доцент

Бондаренко Альона Олексіївна

студентка юридичного факультету

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ОСОБЛИВОСТІ НАДАННЯ ЕЛЕКТРОННИХ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ В УКРАЇНІ

На сьогодні українська влада великою мірою акцентує на інформаційному, інноваційному розвитку громадян, тому одним із головних завдань органів державної влади та місцевого самоврядування в Україні є створення найбільш доступних умов, за яких суспільство матиме змогу швидко та безперешкодно отримувати адміністративні послуги, адже їх висока якість є дуже

важливою для громадян.

Проблемам удосконалення процесів надання адміністративних послуг присвячені праці таких дослідників: О. Вискуб, В. Дрешпак, Д. Заброта, П. Клімушин, Г. Писаренко, А. Семенченко та інші.

Надання адміністративних послуг в електронному вигляді в Україні започаткувалося із прийняттям низки законів та підзаконних нормативно-правових актів: Закону України «Про електронні документи та електронний документообіг» від 22.05.2003 р. № 851-IV, Закону України «Про електронний цифровий підпис» від 22.05.2003 р. № 852-IV й Закону України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки» від 09.01.2007 р. № 537-V, «Про схвалення Концепції Державної цільової програми створення та функціонування інформаційної системи надання адміністративних послуг на період до 2017 року» від 24.07.2013 р. № 614-р, Закону України «Про електронні довірчі послуги» від 05.10.2017 р. № 2155-VIII, Розпорядження Кабінету Міністрів «Про затвердження плану заходів щодо реалізації Концепції розвитку електронної демократії в Україні на 2019–2020 роки» від 12 червня 2019 р. № 405-р, Указу Президента України «Про деякі заходи щодо поліпшення доступу фізичних та юридичних осіб до електронних послуг» від 29.07.2019 р. № 558/2019 тощо. Над розвитком електронних послуг працює Державне агентство з питань електронного урядування України разом із іншими державними органами, а також за підтримки міжнародних партнерів [1, с. 106].

Впровадження електронних послуг в Україні вдосконалюють безліч сфер суспільного життя. Наприклад, замість того щоб відвідувати органи влади та стояти в чергах, громадяни можуть отримати послуги в одному місці, доступ до якого є безперервним; підвищується прозорість в економіці та ефективність діяльності публічної адміністрації, створюються спрощені процедури у відносинах із органами влади, що дає поштовх для розвитку бізнесу; відбувається усунення інформаційної нерівності, адже нові технології тепер є доступними для населення різного матеріального забезпечення; відбувається надання персоналізованих послуг та враховується індивідуальність кожного користувача. Але також існують вагомні проблеми у цій сфері, найбільшою з яких є неінтегрованість інформаційних систем виконавчих органів влади до єдиного сервісу щодо надання електронних адміністративних послуг.

Важливим моментом надання саме електронних адміністративних послуг є також зменшення корумпованості органів державної влади [2, с. 138].

Для задоволення потреб українців у вказаному виді послуг Постановою Кабінету Міністрів України від 03.01.2013 р. № 1313 було затверджено порядок роботи Єдиного державного порталу адміністративних послуг. Цей портал є офіційним джерелом інформації щодо надання адміністративних послуг у нашій державі, а також відкриває громадянам безліч нових можливостей. По-перше, українці тепер мають можливість заповнювати заяви та документи, що потрібні для надання адміністративних послуг, у режимі онлайн; по-друге, можна отримати потрібну інформацію щодо розгляду справ та їх результатів; по-третє, громадяни України мають змогу здійснювати оплату за надання адміністративних послуг дистанційно, в електронному вигляді. Держателем цього порталу є Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України, на яке і покладена уся відповідальність за достовірність інформації, яка міститься у цьому сервісі, а також її актуальність.

Єдиний державний портал адміністративних послуг є зручним та доступним у користуванні та містить усю потрібну інформацію про той чи той вид адміністративної послуги [3, с. 197].

Щоб отримати адміністративну послугу на цьому порталі, необхідно створити персональний кабінет та пройти ідентифікацію. На етапі ідентифікації особи використовується електронний підпис – електронні дані, які додаються підписувачем до інших електронних даних або логічно з ними пов'язуються і використовуються ним як підпис [4]. Форми заяв та документів подаються в електронному вигляді, отримання послуги відбувається в персональному кабінеті, а зворотній зв'язок відбувається через електронну пошту. У Єдиному державному порталі адміністративних послуг також працює комплексна система захисту інформації, що в ньому міститься.

Значений портал надає адміністративні послуги громадянам та бізнесу. Так, громадянам надаються послуги у таких сферах, як: громадянство, міграція, переїзд (виїзд за кордон, тимчасово-переміщені особи, реєстрація населення, громадянство тощо); соціального захисту (пенсійне забезпечення, охорона здоров'я, соціальне забезпечення); природних ресурсів та екології (земля, надра, енергозбереження та енергетика); шлюбу; зовнішньоекономічної діяльності (імпорт, експорт); освіти та культури; нерухомого майна та будівництва (оціночна діяльність тощо); сільського господарства (рослинництво, ветеринарія, рибне господарство та ін.); транспорту (посвідчення водія, номерні знаки, реєстрація дорожнього засобу тощо); фінансів (страхування, фондовий ринок, цінні

папери) та інших сфер господарської діяльності. Бізнесу надаються послуги щодо: реєстрації, страхування, безпеки та захисту, зв'язку та інформатизації, освіти та культури, транспорту, сільського господарства, фінансів та інших сфер господарської діяльності.

Загалом у Єдиному державному порталі адміністративних послуг існує 25 тематик, 13 з яких стосуються громадян, 12 – бізнесу [5; 153].

Важливою перевагою зазначеного порталу є наявність інформації про центри надання адміністративних послуг всієї України, їх назви, адреси, розпорядок роботи та уся інша інформація, яка може бути потрібна користувачам. Така ж інформація міститься і про органи державної влади.

В Україні також існують такі портали як «Кабінет електронних сервісів», «Он-лайн будинок юстиції», «Електронні сервіси» та багато інших.

Функціонування великої кількості веб-порталів щодо надання електронних адміністративних послуг є причиною незібраності інформації, перешкодою для створення «єдиного вікна», зумовлює додаткові витрати державного бюджету на створення нових веб-порталів, що забезпечують надання електронних послуг Єдиним державним порталом адміністративних послуг. Наслідком неінтегрованості також є необхідність додаткової ідентифікації громадян, що несе за собою значні незручності.

Отже, фундамент надання електронних адміністративних послуг в Україні покладений і має багато позитивних моментів, одними з яких є заощадження часових та матеріальних ресурсів, спрощення порядку отримання послуг, підвищення якості їх надання тощо. Попит на електронні послуги в Україні зростає, тому створюються відповідні портали та сервіси, одним з яких є Єдиний державний портал адміністративних послуг. Основними його функціями є: доступ громадян до інформації про адміністративні послуги, доступність заповнення заяв та документів в електронній формі, отримання інформації про хід справи, її результат, а також можливість оплати послуги дистанційно. Найбільш вагомою проблемою, яка не дозволяє завершити процес побудови зразкової моделі електронного урядування, є розпорошеність інформації, яка розміщена на вебсайтах. Доцільним кроком є інтеграція інформаційних сервісів органів державної влади та місцевого самоврядування до Єдиного державного порталу адміністративних послуг та їх ефективної взаємодії. Варто зазначити, що ефективність функціонування сервісів залежить також від удосконалення чинного законодавства, заохочення громадян отримувати послуги саме в електронному вигляді та приділення уваги спеціальному навчанню державних службовців, які надають адміністративні послуги.

Список використаних джерел

1. Соломко Ю. І. Стан упровадження електронних послуг: результати реалізації концепції розвитку системи електронних послуг в Україні. *Теорія та практика державного управління*. 2018. Вип. 3. С. 102–109.
2. Соломко Ю. Електронне урядування: поняття, сутність, принципи та напрями розвитку. *Ефективність державного управління*. 2018. Вип. 2. С. 135–143.
3. Брназюк О. Адміністративні електронні послуги: поняття та умови впровадження в Україні. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 5. С. 196–199.
4. Про електронні довірчі послуги : Закон України від 05.10.2017 р. № 2155-VIII.
5. Соломко Ю. І. Надання адміністративних послуг в електронній формі на державному рівні. *Ефективність державного управління*. 2018. Вип. 1. С. 151–157.

Рибалкін Андрій Олександрович

доцент кафедри загальноправових дисциплін,
кандидат юридичних наук, доцент

Чередниченко Олексій Юрійович

слухач магістратури юридичного факультету

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ НОРМОТВОРЧОСТІ

Становлення України як незалежної, демократичної, соціальної і правової держави, визначення Європейського курсу зумовило об'єктивну необхідність оновлення системи законодавства, в тому